

ZÁKON SVORKY

NEKONEČNÉ JAZERO

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon svorky 5: Nekonečné jazero

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Erin Hunterová
Zákon svorky 5: Nekonečné jazero – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

MAJÁK

K JAZERU

TÁBOR
DIVOKEJ SVORKY

VÝCHOD Z TUNELA

NEKONEČNÉ JAZERO

VCHOD
DO JASKYNE

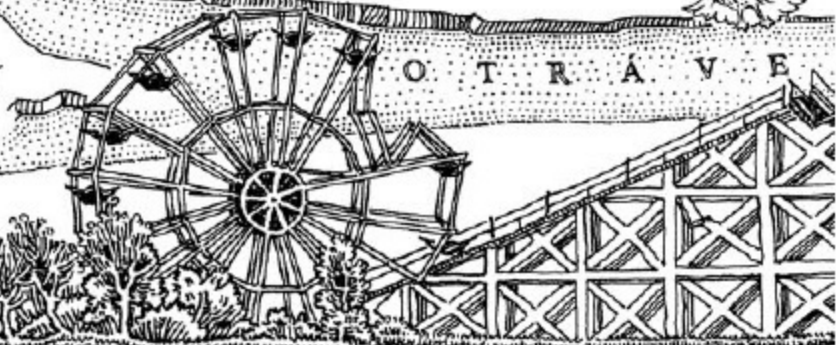

MESTO DLHOLABÝCH

OPUSTENÁ PLOŠINA

K
MESTU

O T R Á V E

POBREŽIE

BRLOH
ZÚRIVÝCH
PSOV

KRIVÁKOVA SVORKA

R I E K A

ZÁKON SVORKY

NEKONEČNÉ JAZERO

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

*S mimoriadnou vďakou Inbali Iserlesovej
Pre Teresu Sandersonovú Concejovú a Grace Vascovú-Jarvisovú*

PROLÓG

Šteňatá zápasili o to, kto bude vonku prvý. Havko vzrušene štekal a škriabal labkami na dvere z čírokameňa. Dľholabý prešiel cez miestnosť a so zvyčajným pobaveným zavrčaním sa postavil medzi nich.

Havkova sestrička Piskľa doňho rypla zlatým ňufáčikom a on jej to hravo vrátil.

„Budte trpezliví,“ karhala ich mamička. „Už nie ste malí.“

Havko sa okamžite upokojil, vtiahol brucho a zdvihol hlavu.

Sľnečný pes už bežal po nebi a jeho jasné svetlo sa opieralo do čírokameňa. Havko žmúril do jeho lúčov a myslel na to, že má pravé meno – Šťastko – aj keď si naň ešte nezvykol, a že sa musí správať ako veľký pes. Potichu sledoval, ako sa dľholabý načahuje za kľučkou.

Budem tichý a trpezlivý, presne ako hovorila mamička, povedal si Havko a potlačil nutkanie skákať a havkať ako jeho súrodenci. Keď sa však dvere z čírokameňa otvorili, vystrelil von ako všetci ostatní.

„Nechytíš ma!“ štekla naňho Piskľa a rozbehla sa do záhrady.

Havko za ňou vyštartoval, no vzápätí sa zarazil. Zem bola zmrznutá a trblietala sa ako tisíce bielych pazúrikov. Keď na ňu šliapol, chrupčala mu pod labkami, studená a hrubá.

Spoza Havka sa ozval hlas psej mamy. „Je to len inovať. Nemusíš sa báť.“

Piskľa pomaly krúžila v tráve a chvostík mala napnutý ako strunu. Ostatné šteniatka skúmali zem labkami a obzerali sa s udivenými tváričkami.

Havko si znepokojene privoňal k tráve. „Je taká studená!“

Psia mama mu oblizla uško. „Studená, no nie nebezpečná. Nič ti neurobí.“

Havka to upokojilo. Pripomenul si, že už nie je malé bojzlivé šteňa, ale takmer veľký pes. Vzdialil sa od mamičky, zohol sa a začal chrumkavú trávu oňuchávať dôkladnejšie. Jej steblá ho štekli na fúzikoch. Prekvapilo ho, ako vlhký chlad celkom prekryl všetky bežné pachy záhrady. Spod trávy necítil ťažkú tmavú hlinu ani horkastý pach hmyzu. Zhlboka sa nadýchol a vzápätí mu kožuškom prebehla vlna vzrušenia. Pod zamrznutou trávou čosi ucítil – stopu akéhosi zvierata.

Nedávno tadiaľto prešlo čosi malé a chutné.

Havko začal nevedomky vrtieť chvostíkom, no ihneď sa ovládol. Ostatné šteňatá sa naháňali blízko dverí, poskakovali a hlasno štekali. Havko si ich nevšímal. Niekde tu liezla korisť a on ju nájde! Ukáže mamičke, že už nie je malé šteňa. Bude však potrebovať pomoc.

Na chvíľu zastal a sklonil hlavu. Ako by to len povedala mamička?

Ó, *Lesopes, ochranca lovcov, ty, ktorý si múdry, rýchly a statočný, doved' ma, prosím, k zvieratú, ktoré žije pod inovatou.* Havko si spokojne oblizol prednú labku. Znelo to dobre. Hádám to urobí dojem aj na psieho ducha.

Takmer okamžite okolo seba zacítil pach neznámeho zvierata. *Lesopes ma vypočul!* Havko nestrácal čas a vydal sa po stope. Postupoval chrumkavou trávou, kým neprišiel na koniec záhrady k malej drevenej budove dlholabých. Na jeho veľké sklamanie sa pach pri budove stratil. Havko naliehavo zavetрил.

Kde je? Kam sa koristiš podela?

Pach sa opäť objavil a Havko si oblizol papuľku. Teraz bol blízko, tým si bol istý. Nepočúval štekot svojich súrodencov a sústredil sa len na neznámy pach. Zdalo sa mu, že vychádza spod budovy dlholabých. Havko oňuchal drevo. Bude sa musieť dajako dostať *pod neho*. Skúsil hrabať, no cez trsy zmrznutej trávy sa nevedel dostať k hline. Z hrdla sa mu dralo tiché vrčanie, ale prehlto ho.

Dobrý lovec musí byť trpezlivý. Tak ho to učila mamička.

Havko sa zhlboka nadýchol a skúsil to znova. Bol si istý, že pach vychádza spod dreva. Musí existovať nejaký spôsob, ako sa k nemu dostať... Pomaly obchádzal budovu. Pach zosilnel a Havkov chvostík sa nadšene rozvrtel. Bola tam diera! Zviera si určite vyhrabalo chodbičku pod budovou dlholabých.

„Havko, čo to tam robíš?“ zaštekala naňho mamička z druhého konca záhrady.

„Nič, už idem!“ *Prekvapím ju koristiťou! Bude na mňa pysná!* Havko strelil pohľadom k dverám. Okolo mamičky hopkala Piskľa a ťahala ju za chvost. Mohla by na chvíľu odpútať mamičkinu pozornosť. *Potrebujem iba trocha času, aby som to zviera lapil...*

Havko vopchal hlavu do diery. Nebola veľmi široká, no pach zvierata bol odrazu oveľa silnejší, sladký a zároveň slaný. Havkovi sa začali zbíhať slinky. Zavrtal ňufák ešte hlbšie. Zdalo sa, že chodba vedie priamo pod drevenú budovu. Neznáme zviera bolo tam dole a pravdepodobne spalo – Havko nepočul nijaké zvuky a nepostrehol žiadny pohyb. Len silnú sladkoslanú vôňu.

Havko prestrčil do diery labku a začal hrabať. Zemina bola tvrdá a ľadová. Vyhrabať si dosť miesta pre obe predné labky ho stálo veľa síl, no len čo sa mu to podarilo, začalo byť ľahké postupovať hlbšie. Do diery prenikali lúče Slniečného psa a Havko zistil, že sa nemýlil – naozaj to bolo ústie chodby, ktorá viedla pod budovu dlholabých. Ďalej sa rýpal v zamrznutej zemine a vyhrabával ju. Pach koristi bol čoraz silnejší. Noril sa stále nižšie, teraz už bol v diere zavrtaný až po zadné labky.

Vtom sa rozhostilo zlovestné ticho a Havko zmeravel. Neurobil ani najmenší pohyb, ale náhle sa začal prepadať. Pokúsil sa rýchlo vycúvať z diery, no zhora sa naňho už sypala suchá zemina a strhla ho so sebou do temnoty. Štekot jeho súrodencov zmizol v diaľke.

„Pomoc!“ zjajkol Havko. Cítil, ako sa zosúva hlbšie do diery, a papuľku mal odrazu plnú hlíny. Vyplul ju, kašľal a naliehavým štekotom opäť volal o pomoc, no jeho hlas pohltila Zemesučka.

Havko bol uväznený v chladnej zemi a nebol si istý, kde je hore a kde dole. V ušiach mu hučal strach. Pokúšal sa vyhrabať, ale s každým pohybom sa len prepadať hlbšie. Čím viac sa vrtel, tým to bolo horšie. Zarazil sa a pokúsil sa lapiť dych. Okolo bolo iba ticho a tma, dokonca aj pach koristi zmizol. S rozbušeným srdcom si spomenul na Pisklino rozprávanie o tom, že keď je Zemesučka hladná, pojedá psov. Vtedy svojej sestričke neveril – čo

by len *ona* o tom mohla vedieť –, no teraz si už nebol taký istý. Havko sipel, kňučal a chcel svoju mamičku. V diere bolo málo vzduchu a začínala sa mu krútiť hlava.

Prosím tá, Zemesučka! vyštekol v duchu. *Prosím tá, pusti ma!* V mysli sa mu vynoril jej obraz v podobe obrovského čierneho zvieraťa, väčšieho ako celý svet. Tá predstava ho na počudovanie upokojila a odrazu sa mu aj lepšie dýchalo. Vtom čosi začul.

„Neboj sa, Havko! Som tu.“

Bola to mamička! Jej hlas bol zastretý vrstvou hlíny. Mal pocit, že k nemu dolieha z nedosiahnuteľnej výšky.

„Počuješ ma? Zachovaj pokoj a poď za mnou. Pomaličky.“

Havko sa zmohol iba na priškrtené zakňučanie.

„Som tu, Havko. Priamo nad tebou.“

Havko opatrne presunul váhu na pravú prednú labku. Hlina sa zachvela, no neprepadla sa. Oprel sa o ľavú prednú a podarilo sa mu pritiahnúť si zadné labky k telu. Potom sa začal pomaly posúvať za mamičkiným hlasom.

„Dobre, Havko. Už len kúsok.“

Jej hlas odrazu nebol tak ďaleko. Havko potlačil nutkanie zúrivo sa rozbehnúť vpred a pomaly, krôčik za krôčikom, stúpala nahor. O chvíľu sa mu už ňufáčik vynoril z hlíny a Havko lačne vdychoval dúšky čerstvého vzduchu.

Mamička sa za vzrušeného štekotu ostatných šteniat sklonila do diery a chytila ho za kožu na zátylku. Jediným prudkým trhnutím Šťastka vytiahla a postavil ho na zem vedľa seba.

Šteňatá sa naňho vrhli a začali ho oblizovať.

„Ty môj bláznivý braček!“ zahavkala Piskľa a obtierala sa oňho ňufáčikom. „Bála som sa, že sme tá navždy stratili!“

„Dajte mu vydýchnuť!“ okríkla ich psia mama. Šteňatá odstúpili a mamička Havkovi očistila tvár od hlíny. Potom pritlačila svoj ňufák k jeho. „Už to nikdy nerob!“ zavrčala, no vzápätí jej hlas zmäkol. „Nemohla by som o teba prísť, šteniatko moje.“

Havko zatvoril oči. Zaplavila ho obrovská úľava.

„Bál som sa,“ zamrmlal. „Myslel som si, že ma Zemesučka prehltnie a už nikdy sa nedostanem von. Snažil som sa brániť, ale zhoršovalo sa to. No keď som prestal bojovať, prestal som sa aj báť.“

Otvoril oči.

Mamička naňho láskyplne hľadela. „Nemusíš s ňou bojovať. Zemesučka si nás berie, až keď zomrieme,“ pripomenula mu. „Dovtedy nás chráni a dáva nám silu. Bdie nad nami vo dne i v noci. Keď ju budeš potrebovať, pomôže ti.“ Súrodenci ho obklopili zo všetkých strán a začali mu vylizovať hlinu z kožúška. Mamičkine slová mu stále zneli v hlave.

Keď ju budeš potrebovať, pomôže ti...

PRVÁ KAPITOLA

Šťastko sa prebudil do jasnej noci a striaslo ho od zimy. Psi nocovali na brehu rieky, schúlení pod kríkom, ale ani teplo tiel ich nemohlo uchrániť pred mrazivým vetrom. Hnal sa ponad hladinu a zahryzal sa Šťastkovi do zlatého kožucha.

Poobzeral sa po ostatných. Bella spala s hlavou opretou o Martin široký čierny bok a Líza – nie, teraz to už bola Búrka – sa chúlila medzi Martinými labkami. *Ach, Búrka, prečo si si musela vybrať práve toto meno?* Šťastkovi stiahlo žalúdok. Nemohol sa zbaviť pocitu, že jej nové meno je znamením čohosi dôležitého. Mala vari mladá sučka zohrať rolu v desivej vojne, ktorá Šťastka kvárila v snoch?

V Psej hrmavici?

Šťastko stále nevedel, v akej podobe sa Psia hrmavica dovalí, ani kedy vypukne... no bola *skutočná*. Cítil ten chaos a zúrivé cvakanie ostrých zubov. Šťastko zvesil chvost. Búrka vyzerala tak mierumilovne, s hlavou položenou na labkách a ušami ohrnutými dozadu. Šťastko si však spomínal, s akou zúrivosťou sa vrhla na Paroma, šialeného vodcu Krivákovej svorky.

Krivák ležal na boku a odhaľoval tak kýpeť, ktorý mu zostal po jednej z predných labiek. Luna spala s chrbtom opretým o Šťastka a labkami si zakrývala oči. Pyskom jej mykalo a chvíľkami odhaľovala tesáky. „Ohnivák, tu som... som tu...“ kňučala potichu.

Určite sa jej snívalo o jej druhovi. Veľký lovec bol v jej snoch pravdepodobne stále nažive.

Už aby sa opäť pripojili k divej svorke. Ohnivákova choroba a úmrtie Šťastkom otriasli. V duchu sa vrátil do pšej záhrady, kde dlholabí s čiernymi tvármi a žltou srstou postavili v obrovskej hlučnej kľietke Dom pascí. Vnútri našli uväzneného Ohniváka a spolu s ním niekoľko ďalších zvierat – líšky, zajace, kojota, dokonca i ryšavého ostropazúra. Všetky zvieratá boli choré.

Svorke sa podarilo zajatcov vyslobodiť a následne ujsť s Ohnivákom do lesa, kde natrafili na Paromovu svorku.

Šťastka striaslo. Ohnivák býval silný bojovník, no po čase strávenom v Dome pascí zostal slabý ako šteňa. Nevládal sa brániť. Šťastko potichu zakňučal, keď si spomenul, ako sa kedysi mocný Ohnivák premenil na vyciveného psa s vodnatými očami.

Ani jeho pach nebol v poriadku... krv mal skazenú ako otrávená rieka.

Keď ho našli, už bolo neskoro. Chudák Ohnivák.

Keď si líhali spať, psi sa uvelebili do kruhu okolo Luny, akoby ju chceli chrániť nielen pred ostrým vetrom, ale aj pred jej stratou. Šťastko opatrne vstal, aby ju nezobudil, prekročil Krivákov chvost a vyšiel z ich úkrytu pod kríkom. Malé zelené lístky pokrývala námraza, rovnako ako každé steblo trávy. Aj Šťastkov kožuch stihol stuhnúť od chladu.

Šťastko obišiel krík a zahľadel sa na zarastené polia, ktoré stúpali a klesali po úbočiach kopcov a údolí. Potom sa otočil a po chrumkajúcej tráve zamieril k rieke. Voda síce nezamrzla, no bola taká studená, že ho páčila na jazyku. Doprial si iba slabý dúšok.

V chladnom nočnom vzduchu cítil soľ. Jej pach silnel s každým dňom ich cesty po prúde, ale Šťastko netušil, odkiaľ prichádza. Sklonil ňufák k zemi a našiel stopu, ktorú sledovali: Alfa, Strela a zvyšok svorky tadiaľto museli prejsť len nedávno – nanajvyš pred jedným dňom. Šťastka stále bolelo, že Strela sa rozhodla ísť s polovlkom a odmietla sa zúčastniť pátrania po Ohnivákovi, keď ho lapili žltí dlholabí. Zároveň jej však bol vďačný, že cestou starostlivo zanechávala pachové stopy, ako sľúbila.

Luna a ostatní psi by sa cítili lepšie v spoločnosti ďalších psov. Sám Šťastko si už od bitky s Paromom a jeho svorkou pripadal opustene. Keď môže tak ľahko zahynúť i statočný a silný pes ako Ohnivák... Šťastko zvesil hlavu. Tá šialená svorka bola stále kdesi tam vonku, rovnako ako zúriví psi. On a jeho spoločníci budú vo väčšom bezpečí, keď sa opäť pripoja k divej svorke.

Starosti mu robil aj chlad. Jeseň sa skončila a nastala zima. Šťastko už zimu v minulosti prežil, no to bolo v meste, kde ho vysoké budovy dlholabých chránili pred najhoršími poryvmi ľadového vetra. Tu vonku sa však víchor zarezával Šťastkovi pod kožu, až mu tuhla krv v žilách. Keď bol ešte šteňa, mamička ho uistovala, že mráz je neškodný, ale nebola to pravda, dokonca ani v meste. Šťastko si spomínal na Fretkozuba, psa samotára, ktorý žobral o zvyšky pred Domom jedla. V jednu mrazivú noc sa Fretkozub zvinul k spánku v parku a už sa nezobudil. Šťastko ho nevidel na vlastné oči, no od iných psov sa dopyčul, že ráno bol starý pes

tvrdý a studený ako kus ľadu. Mamička bola múdra, ale Šťastko musel uznať, že ani ona nevedela všetko.

Pokrútil hlavou, aby zahnal smutné spomienky, ako keď si po daždi vytrepával vodu z kožucha. Poobzeral sa po okolí. Ešte stále boli na území Paromovej svorky. Aj tu na brehu rieky cítil vo vetre slabé stopy ich pachu. Otočil sa a v kľbku spiacich tiel našiel pohľadom Kriváka. Nevedel sa ubrániť istej dávke obdivu. Krivák opustil Alfovu svorku, prišiel o labku a pridala sa k inej svorke. Nejakým zázrakom dokázal prežiť a zachovať si zdravý rozum aj napriek Paromovmu nepredvídateľnému šialenstvu.

Paromovej svorke chýbal poriadok a disciplína. Ako budú reagovať na smrť svojho Alfu? Šťastko dúfal, že zostanú spolu, no utvoria mierumilovnejšiu svorku a už nebudú vyhľadávať ďalšie súbaje. Sadol si do zmrznutej trávy a opäť pokrútil hlavou.

Čo teraz bude s Krivákom? Bol statočný a odhodlaný, pomohol im zachrániť Ohniváka a nadobro poraziť Paroma. Už len za to by si zaslúžil trocha pohodlia a oddychu. *Mal by žiť s divou svorkou, so svojou sestrou Bystrinou. S nimi by bol v bezpečí.*

Šťastko sa poškrabkal za uchom. Alfa nebude nikdy súhlasiť, aby sa Krivák vrátil. Označil ho za zradcu a dal mu jasne najavo, že už ňho nie je vítaný. Krivák sa zároveň mohol len ťažko vrátiť k druhej svorke, keďže pomohol zabiť jej Alfu. Možno mu bolo súdené stať sa psom samotárom. Veď ním koniec koncov už raz bol.

Ja sám som bol pes samotár. Pred Veľkým zavrčaním, pomyslel si Šťastko. Zdalo sa mu to ako večnosť.

Otočil sa a zahľadel sa ponad rieku. Mesačná sučka sedela na nebi, dorastala do splnu a odrážala sa na pokojnej vodnej hladine.

Na nebi nad protiľahlým brehom už bolo vidno prvé náznaky svitania.

Šťastko si povzdychol a vrátil sa k spiacim psom. „Je čas vstávať,“ mrmlal potichu a zobúdza ich jedného za druhým dotykom ňufáka.

Búrka zažmurkala, zaklonila hlavu a zívla si, čím predviedla svoje dlhé biele zuby. „Veď je stále tma...“

„Svorka sa na svitaní dá do pohybu. Ak ju chceme dohnať, musíme vyraziť už teraz.“

Búrka vstala bez ďalších námietok. Krivák si už pretahoval svoje tri labky.

Bella sa triasla. „To je teda zima...“

Šťastko prikývol.

„Skús si rozhybať labky,“ povedala Luna. „Aha, takto.“ Začala preskakovať z labky na labku a striasla zo seba ľadové kryštáliky.

Bella ju napodobnila a začala si zúrivo vytrepávať kožuch. Šťastko sa k nej pridal. Luna bola celý život divým psom a vedela, ako sa brániť pred chladom.

Búrka skúšala poskakovať ako ostatní psi, no skrížili sa jej predné labky, stratila rovnováhu a začala sa tackať. Luna šteňa podoprela ňufákom, oblizla mu ucho a opäť mu ukázala, ako na to. „Nesmieš to robiť veľmi rýchlo, inak sa ti začne krútiť hlava. Len takto zľahka, dopredu a dozadu. Marta, pekne sa vytrep, aby si zo seba vytriasla ten ľad.“

Šťastko sa pozeral, ako to Búrka skúša znova, tentoraz s väčším úspechom, a dojalo ho, ako sa Luna snaží všetkým pomáhať, líže im osrienené kožuchy a povzbudzuje ich, aby sa zahriali pohybom. *Chuderka Luna už prišla o jedno zo svojich šteniat. Je dobre,*

že sa môže venovať aj niečomu inému okrem trúchlenia nad Ohnivákom.

„Už sa cítim trochu lepšie,“ povedala Bella, oblizla si labky a vyrazila za Lunou na breh rieky. Všetci sa napili ľadovej vody. Marta do nej skusmo strčila veľkú čiernu labu, no usúdila, že tentoraz bude lepšie kúpeľ vynechať. Namiesto toho sa prešla pozdĺž brehu a popretáhovala si laby, vysoká ako hlučná klietka.

Bella zdvihla hlavu. „Ten slaný pach je čoraz silnejší.“

Krivák zavetrl. „Čo to podľa teba je?“

„Nie som si istá...“ Bella na chvíľu zatvorila oči. „Ale je mi to povedomé. Pripomína mi to nejaké jedlo, ktoré som dostávala, keď som ešte bola vôdzkový pes.“

Krivák sa zatváril nedôverčivo. „Mne sa to ako jedlo nezdá.“

„Mne áno,“ zaštekala Búrka. „Je to slané... ako krv.“

Šteňa si prešlo jazykom po malých ostrých zuboch a Šťastko pocítil mierne znepokojenie. Otočil sa k Marte a rýchlo zmenil tému. „Aj ty si pred Veľkým zavrčaním bola vôdzkový pes. Čo si o tom myslíš?“

Marta chvíľu mlčala a hľadela na temnú hladinu. „Neviem. Súhlasím však s Bellou – je to trochu povedomé.“

Šťastko začul tiché škvárkanie a nastražil uši. Bol to Búrkin žalúdok. Šteňa sklonilo hlavu a vinovato k nemu zdvihlo zrak. „Nemôžem za to.“

„Ja viem, že si hladná. Čoskoro niečo nájdeme.“ Šťastko sa pobzeral. Počasie bolo čoraz chladnejšie a korisť čoraz vzácnejšia. Včera síce chytili dva mladé zajace, ale keď si ich rozdelili, nikto sa veľmi nenajedol. „Musíme si niečo uloviť, kým sa vydáme po stopách svorky.“

